

MAVİ KARGA

Türkan Elçi

—
Türk
Edebiyatı
Roman
—

Türkan Elçi, Diyarbakır'da doğdu, ilk, orta ve lise öğrenimini Diyarbakır'da tamamladı. Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü bitirdikten sonra on beş yıl Türkçe öğretmenliği yaptı, ardından istifa edip hukuk fakültesini bitirdi. İki çocuk annesi ve halen Diyarbakır Barosu'na bağlı olarak serbest avukatlık yapmaktadır.

Mavi Karga

Yazan: Türkan Elçi

Editör: Aslı Güneş

Yayın hakları: ©2022 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Temmuz 2022 / ISBN 978-625-8344-75-2

Sertifika no: 44919

Kapak illüstrasyonu ve tasarımı: Kemal Gökhan Gürses

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Mavi Karga

Türkan Elçi

Her Şey bitti dediğim anlarda beni hayata bağlayan
kızım Nazenin ve oğlum Arda Arin'e

Kuş ölümlüdür, sen uçmayı hatırla.

Füruğ Ferruhzad

Cuma

Ben neredeyim? İçinde tuz varmış gibi yanan gözlerimi açabilsem, belki anlarım nerede olduğumu. Başımın hizasındaki dikey çizgilerin arasından gri ışık huzmeleri uzuyor. Gözlerim yanıyor, akan yaşla beraber biraz daha ışık doluyor gözyuvalarıma. Solukluk yerini parlıtya bırakıyor adım adım.

Derime batan, topraktan fışkırmış gibi duran sarı sapsar... Bir ekin tarlası. Toprak buğday kokuyor, susuzluktan çatlamış kurak bir toprak. Gözlerimi kırıştırdıkça sulanıyor, sulandıkça içindeki tuz dışa akıyor. Daha iyi görüyorum gölgesi toprağa düşmüş ekin sapsarını, aralarında dolaşan birkaç karıncayı bile görebiliyorum, arkadakiler öndekini takip ediyor, sadece takip.

Sapsarı bir deryadayım, canıma batan sarılığın bir de hududunu görebilsem. Sonsuz sarılıkla uyumlu koca gövdeli bir ağaç duruyor karşımda. Ağacın sonrasında ne var, dağ mı, tepe mi, deniz mi? Ben neredeyim, kim getirdi beni buraya?

Alnımda ve şakaklarımdaki basınçtan gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi, başım çok ağrıyor. Bileklerimde de ağrı var, beni neden bağlamışlar? Biraz kımıldasam çözebilir miyim düğümle-ri? Önden bağlasalarmış bulurdum bir çaresini ama ellerim arkadan bağlı. Beni neden buraya getirip atmışlar, en son neredeydim? Evde. Çay koymuştum. Sonrası... Sonrasını hatırlamıyorum.

Sanki sağ bacağım daha çok şişmiş gibi. Dizimin altında madeni para büyüklüğünde yanık izleri var. Bacağımın üzerinde dolanan karasinek ya yaralarımına konarsa? Kımıldarsam konmaktan vazgeçer belki. Üzerimde iç çamaşırım bile yok, anadan ürya-

nım. Ayaklarımı birbirine sürsem ipler gevşer mi? Neredeyim, beni buraya ne zaman, kimler getirdi? Mayalı hamura dönen etimin içinde tırnağım kaybolmuş. Eller, kıllı bilekler... Bacaklarımda, gövdemde birden fazla el dolaşıyordu; öksürmüştü, durmadan öksürmüştüm.

Dudaklarım çok kurumuş. Tanrım, ne kadar sürecek bu bekleyiş? Adamlardan biri "Bağlayın!" diyordu, öteki "Çözün!" diyor, biraz daha uzaktan gelen ses ha bire "Senin kalemini kitabını, bak seni..." diye bağırıyordu.

Bas sesli "Yazık etmişsin kendine" diyordu. Adamın zifir bıyıklarından çenemin altına dağılan kokuyu hatırladım. Sağımdaki, sözcüklerden ziyade ağzından boşalan dumanyla konuşuyordu benimle:

"Ho hoooy, senin gibi kadınları iyi biliriz, ho hoooy! Nasıl da süt dökmüş kediye dönmüşsün."

Bas sesli "Güzel kadınmışsın, bunca zamanı boşa harcamışsın, yazık etmişsin kendine, hiç kimse seni hatırlamayacak bile" diyor.

Bu ekin tarlasının kesif kokusu midemi bulandırıyor, sağ bacağım gittikçe daha çok şişiyor. Kusmak istiyorum, kusarsam rahatlar mıyım acaba? Bu tarlanın hududu nerede bitiyor, içinden yol geçiyor mu, ben neredeyim?

Bu dünyada karşımda duran ağaç ve sarı saplar dışında hiçbir şey yok sanki.

Ellerimi iplerden kurtarabilsem dudağımın kenarındaki kabuğu koparıp atacağım. Dişimle koparmaya çalışıyorum fakat olmuyor. Tuzlu bir damla sonrasında yayılan sızıyı emiyorum.

Bu sarı derya çocukluğumdaki ova köyüne çok benziyor. Babam, annem ve hüznün renginde kaybolmuş toprak damlı evler. Babamın gülümseyen gözleri, dudağını geçmiş bıyıkları, bilmem kaçınıcı görev yeri, yolu olmayan ücra beldelerin ıssızlığına sürülmüş. Yüzünün aydınlığından umut akıyor. Mutlu; köylülerle beraber olmaktan mutlu, karatahtanın tebeşir tozlarının içinde

olmaktan mutlu. Babamın bize zaman ayıramamasından mustarip annem. "Başkasının evladı seninkiyle aynı kefedede olamaz bey, bey!" diyor, ardından gözlerini deviriyor. Babam, çalı çırpı saçaklı damların gölgelediğindeki üstü siyah lastikten örülü tahta kürsüye oturmuş, köylülerle emek-sömürü üzerine bitmeyen sohbetler ediyor. Onları çok seviyor, onlara bir şey öğretmekten, onlardan çok şey öğrenmekten aldığı kadar hiçbir şeyden haz almıyor. "Ne zamana kadar bu köylerde, ne zamana kadar?" diyerek gözlerini deviriyor annem.

Sağ bacağıım çok ağrıyor, biraz da sol tarafıma mı yatsam, ama o kadar zor ki dönmek! Yok, yok, dönemiyorum, maalesef dönemiyorum. Gök ne kadar da mavi! Bulutlar yer değiştiriyor. Üzerimde dönenip duran bu kuş ya gelip yarama tünerse? Yapmasın, yapmasın bunu. Yavaş yavaş inişe geçiyor, kesin etimi galeyacak. Sol mememden koltuğumun altına yayılan bir ağrı var. Ya ağrıyan göğüslerimi galeyarsa? Sağ bacağıım çok ağrıyor, dudaklarım biraz daha kurudu.

Tam da başucuma kondu, gözleri ne kadar da siyah, boncuk gibi! Gaklamadan bana bakıyor sadece. Köydeki imamın, Azrail'in çoğu zaman kuş kılığında başucumuza konup ruhumuzu bedenimizden alıp götüreceğini söylemesinden sonra sapanla kuşları öldürmeyi, dam saçaklarının arasına saklanmış yavruları yakalamayı da bırakmıştık. Bizdeki merhamet değil, korkudan kaynaklı bir vazgeçti.

Karga gözlerimin içine derin derin bakıyor; içimdeki köy çocukları korkudan siniyor.

Bu kargada farklı bir şey daha var sanki; ruhuma iyi gelen bir aşinalık. Başka bir taşın üzerine tünedi. Dingin gövdesinden yayılan, ruhunu sazlıktan almış, dokuz boğumdan mürekkep bir neye benzer sesiyle ötmeye başladı. Ova biraz daha sarardı, her taraf sazlığa döndü. Gagasından dökülen ötüş kimi zaman kalınlaştı, kimi zaman tiz bir sese dönüştü.

Bacağım çok ağrıyor, dudağım biraz daha kurudu. Bu defa başını göğsünün ortasına gömdü, özellikle sesini inceltmeye çalışırken kafasını öne arkaya doğru hareket ettirdi. Ben yok olmadan önce acımı daha artırma derdinde midir? El bileklerim biraz daha şişiyor, bacağımın ağrısı artıyor. Sonbaharı hatırlatan rüzgâr, yazdan geriye kalan sarılıkta dolaşarak sapları usul usul tarıyor. Ağrı her tarafıma yayılıyor, ayak bileklerime bağladıkları ipler giderek etimin içine gömülüyor, bacaklarım renk değiştiriyor. Birilerinin yolu buradan geçer mi? Geçse bile görürler mi beni? Görseler bile cesaret ederler mi, elleri bağlı, çırılçıplak bir kadına yardım etmeye? Etim çok acıyor, karga ötmeye devam ediyor. Uğursuzluk mu?

Karabatak'ı neden acı içinde debelenirken bile sayıklıyorum, onun aklının bir köşesinden, kıyısından geçmediğimi bile bile? Ulaşamadığım, başaramadığım tek şeyim olduğu için mi? Beni evden almışlardı, sonrasında kaç gün olduğunu bilemediğim bir boşluk... Kaç gün oldu evden ayrılalı? Karabatak merak etmiş midir, mesaj göndermiş midir? Yoo pek zannetmem, yokluğumu bile fark etmemiştir. Annem merak etmiştir ama buna eminim, onun ağlamaktan gözleri hemen şişer, çocuklarına çok düşkündür. Birçok yere başvurmuştur, kapı kapı dolaşmıştır. Arkadaşlarıma haber vermiş midir? Telefonumun şifresini bilmez ki... Annem açabilseydi telefonumu, arkadaşlarıma daha rahat ulaşabilirdi, keşke telefonumda şifre olmasaydı.

Güneş yer değiştirdi, ben yerimdeyim. Vücudumun rengi değiştirdi, dünyanın rengi değiştirdi. Sarı tarlalar bakır rengine döndü, saplar kızıl kızıl ışıldıyor, karıncaların yolculukları devam ediyor. Üzerime bir ağırlık çöktü. Bacağımdaki yara kaşınıyor, kaşımaya tırnak bulamıyorum, tırnaklar bana ait değil, kullanamıyorsam bana ait değil. Tanrım bana tırnak, yaramı kaşımaya tırnak, bana parmak ver, el ver, düğümü çözmeye güç ver, bileklerim çok şişti. Beklemek dışında yapacak hiçbir şey yok.

“Balınanın karnında sürüp giden günlerde kimisi pembeye, kimisi yeşile, kimisi sarıya, kimisi de mora, turuncuya dönüşmeye başlayan rengârenk bir kuş ordusuyduk artık. Rüzgârın ardından sökün eden yağmurun yıkadığı tüylerimizden akan renkli sular, göğün boşluğundan yerin yüzüne sağanak halinde iniyordu. Işık huzmeleri, göğü ve yeri birbirine bağlayan bir sütuna dönüşmüştü. Acı çığlıklarla sallanan gök bir daha yere düşmeyecekti. Ve dünya artık siyah beyaz değildi.”

Prangalar içinde ölmeye yatırılmış bir kadına hikâyeler anlatıyor bir karga:

Ulu ceviz ağacının altında, Kargabaş'ın Kutsal Mezbele'sinde leşle beslenip yeryüzünü birörnek ötüşleriyle dolduran ve Dişikargabaş'ın tüylerinin yıldızlardan bile parlak olması için mutsuz gözyaşları döken kargalar; günün birinde sevmek, âşık olmak, hep bir ağızdan şarkı söylemek, baldan tatlı dutları yemek, kanatlarıyla gökyüzüne resimler çizmek istediklerinde Kargabaş'ın kara saltanatını yıkıyorlar. Gökyüzünü bir şenlik yerine dönüştürüyorlar.

Türkan Elçi'den yüreğinize seslenecek bir roman.

